

Forasters

Forasters

PRIMERA PART

ESCENA 8

Música al pis de dalt.

PARE: Forasters!

FILL: El que faltava.

PARE: Hostes vingueren que de casa ens tragueren.

FILL: Eh?

PARE: I no només ho dic pels estrangerots aquests que ens estan robant les poques coses autèntiques que ens queden. Tu ja m'entens.

FILL: Ella no és cap estrangera. Ho vulguis o no és la teva filla.

PARE: Que va fugir fa quaranta anys amb un d'aquests, renegant de la seva família, la seva terra, la seva llengua i la seva sang. Això no és una filla. Encara és pitjor que un d'aquests estrangerots que, mira, s'han instal·lat aquí, però continuen fent la seva vida, idèntica a la que feien allà, escoltant la mateixa música endimoniada, menjant les mateixes porqueries, comprant a les mateixes botigues, que n'hi ha cada una que no sé com els hi donen la llicència, vestint de la mateixa manera, fent la mateixa flaire i parlant la mateixa llengua. Si tenen i tot els seus llocs per resar a quatre cantonades d'aquí! En canvi, ella... ni una trucada, ni una postal, ni una visita en quaranta anys... No entenc com no ha enyorat tot això. Ni quan van néixer els seus quatre fills es va dignar a venir. I es presenta ara dient que s'està morint. I tu t'ho creus, imbècil! El que li passa és que el seu marit l'ha deixat tirada i no li passa la pensió i ella no té ni un duro i vol viure la resta de la seva vida a costa dels nostres diners! *(Pausa.)* Bé, dels teus.